

[Albertsen.]

standse op mange gange og glæde sig over skønhed, atmosfære og smuk bygningsstil. Andre kvarterer, eksempelvis det gamle Christianshavn og Møntergadekvarteret, trænger til at få lagt en linje for deres fremtid.

Det lovtillæg, vi her behandler, vil sammen med hidtidige love være et værdifuldt redskab for en aktiv borgerrepræsentation, for vore byråd og kommunalbestyrelser. Jeg er helt klar over, at denne lovændring trænger stærkt på, og det vil derfor være nødvendigt, at den snarest vedtages. Min gruppe vil gerne bidrage til en hurtig vedtagelse af lovforslaget; et hurtigt udvalgsarbejde vil dog sikkert være hensigtsmæssigt.

Ib Thyregod: Som nævnt af det ærede medlem hr. Albertsen er baggrunden for lovforslaget en vedtagelse i marts i år af Københavns borgerrepræsentation om ændringer i byplanlovgivningen. Baggrunden for denne vedtagelse er den erfaring, man har gjort i Københavns kommune vedrørende spørgsmålet om bevaring af Københavns gamle bydele, men det er klart, at lovforslaget ikke alene må få betydning for København, men også få betydning for en række andre byer, hvor der findes tilsvarende karakteristiske gamle bydele.

Fra borgerrepræsentationens side foretog man det første skridt i 1959 i denne udvikling, nemlig ved en vedtagelse af 19. marts, hvor der blev fastsat visse retningslinjer for bebyggelsens anvendelse og udformning i Københavns gamle bydele inden for voldene. Ved denne behandling vedtog man den såkaldte generalplansskitse for Københavns fremtid, og heri indgik planen om at flytte det københavnske city mod vest ud på Vesterbro, medens man samtidig ville bevare den ældre by, de gamle bydele, som et beboelsesområde, hvori efterhånden erhvervsarealet skulle nedsettes. Det er en udvikling, som vi fra vor side må finde rimelig. Det er i øjeblikket sådan, at den erhvervskoncentration, som finder

sted i Københavns gamle bydele, er alt for stor i forhold til gadernes bredde, trafikforholdene o. s. v., og denne udvikling, som fortsætter med yderligere koncentration af benyttelse af bygningerne til erhverv, er i hvert fald ikke heldig efter vor opfattelse.

Efter den omtalte vedtagelse i borgerrepræsentationen nedsatte man et indre byudvalg, som skulle se på spørgsmålet om bevaring af de gamle byejendomme, men uanset dette skete der stadig væk en række nedrivninger af gamle ejendomme med derpå følgende opførelse af kontorkomplekser, f. eks. den opførelse, som er sket i Åbenråkvarteret. Disse nedrivninger og disse nye bygninger, som blev rejst, havde imidlertid hjemmel i tilsagn, som lå forud for denne vedtagelse, og det var ikke muligt for magistraten med hjemmel i byggeloven at gennemføre nogen indskrænkninger i denne ret. Der findes vel i den københavnske byggelov to bestemmelser, henholdsvis i § 52 og § 60, hvorefter magistraten kan fastsætte gesimshøjde og højdegrænseplaner, og hvorefter magistraten kan kræve, at en bebyggelses ydre form får den arkitektoniske form og farve, som gadebilledet kræver. Men disse bestemmelser har vist sig ikke at være tilstrækkelige, og navnlig har det vist sig, at man ikke fra kommunens side kunne forhindre nedrivning af gamle huse og tilsvarende opførelse af nye huse. Bestemmelserne gjaldt nemlig kun i de ganske få tilfælde, hvor de gamle huse var fredet i klasse A; en fredning i klasse B var ikke tilstrækkelig til at forhindre en nedrivning.

Det var ud fra dette synspunkt, man i borgerrepræsentationen vedtog at rette henvendelse til den højtærede boligminister om en ændring i byplanloven, således at bevaring af særprægede gamle bygninger og bydele kunne indgå i loven som et formål for byplan på samme måde som andre byplansformål.

Af de mange ejendommelige ting, som er sket, før dette lovforslag blev fremsat,